

Bitka s Vremenom

(Sv. Petar u Šumi)

Prolazeći Šumom, naleti Vjetar na mjesto na kojem je odraz u ogledalu postao nedorečen. Vrata... prozori... tišina... Odluči ne ući kroz vrata, već se ušulja kroz prozore te se smjesti nadajući se da će mu ovo mjesto ispričati priču o sebi. Zagleda se u ogledalo i umiri. Prozori su mu pričali...

Šuma je smatrala važnim da svakome tko uđe u nju, bude važno da se malo zaustavi, da drži do nje, ali i do sebe i da ne gleda stalno na vrijeme. Ona je voljela zaustavljanja i najvažnije od svega su joj bili mir i dubina. S Vremenom je često dolazila u sukobe. Htjela je da stane ili bar uspori, ali ono je tvrdoglavo letjelo po svom.

Vrijeme je zaustavljanja smatralo gubljenjem vremena, kao da gubi samog sebe, i na kraj pameti mu nije bilo zaustaviti se, čak ni u Šumi. Kada bi ga netko pokušao zaustaviti, bilo je ratoborno i ljuto. Tako bježeći, vodilo je Vrijeme niz bitaka sa svima i svačime.

Jednom, ne tako davno, Vrijeme je odlučilo bježati. Stalno je to činilo. Kao da mu je sve bila igra i kao da je uvijek pobjeđivalo. Ali samo kao, samo naizgled. Vrijeme je ponovo izabralo put kroz Šumu. Voljelo je zelenu boju. Voljelo je ono i plavu boju, ali s Nebom su bitke uvijek bile preteške. Vrijeme je oduvijek pokušavalo pobijediti Šumu. Njihove najveće bitke završavale su neriješeno, ipak, za vrijeme jedne od njihovih bitki Vrijeme, već iscrpljeno od borbe, prizna Šumi:

„Duboka si, Šumo! Možda je bolje da kroz tebe vrijeme zaista ne bježi.“

Šuma na to ne kaže ništa.

S Vremenom koje je stalo i postalo njeno, ušla je kroz prozore i vrata, svoju dubinu poklonila onima koji od svog vremena nisu znali što napraviti. Danas, na mjestima na kojima je vrijeme odlučilo stati, kao podsjetnik na bitku s Vremenom, stoje vrata za ulaze i izlaze, prozori za poglede i Šuma koja ih osvaja jer ona je oduvijek znala što sa svojim vremenom.

Marina Marušić